

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 540/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Hans Visser Bloemen B. V., Legmeerdijk 313, 1431 GB Aalsmeer, Holandsko, právne zastúpenej AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o., v mene ktorej koná JUDr. Róbert Ružbašán, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 156/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Hans Visser Bloemen B. V., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2015 doručená sťažnosť spoločnosti Hans Visser Bloemen B. V., Legmeerdijk 313, 1431 GB Aalsmeer, Holandsko (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 156/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplynulo najmä, že:

«(...) Žalobou s návrhom na vydanie platobného rozkazu zo dňa 28.02.2013, sa spoločnosť Hans Visser Bloemen B.V. Legmeerdijk 313 1431 GB Aalsmeer, Holandsko, [REDAKOVANÉ] (ďalej ako „sťažovateľ“), domáhal zaplatenia sumy 15 332,26 Eur s príslušenstvom, a to od spoločnosti FLOR PLUS s.r.o., so sídlom: Rožňavská 16, Košice 040 11, [REDAKOVANÉ] (ďalej ako „žalovaný“).

Okresný súd Košice II vydal dňa 29.05.2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 32Rob/34/2013 platobný rozkaz, na základe ktorého bol žalovaný povinný do 15 dní odo dňa jeho doručenia zaplatiť sumu 15 332,26 € s príslušenstvom alebo podať v uvedenej lehote odpor.

Dňa 07.10.2013 vydal Okresný súd Košice II uznesenie pod sp. zn. 32Rob/34/2013, na základe ktorého zrušil platobný rozkaz zo dňa 29.05.2013 z dôvodu nemožnosti doručenia platobného rozkazu žalovanému do vlastných rúk. Od zrušenia platobného rozkazu až do dnes súd nevykonal ani jedno pojednávanie vo veci, ani nevykonal procesný úkon, ktorý by viedol k skončeniu veci a vydaniu meritórneho rozhodnutia.

Dňa 19.03.2014 bola súdu zaslaná žiadosť sťažovateľa o vytýčenie termínu pojednávania, keďže ani po piatich mesiacoch od zrušenia platobného rozkazu nebol vytýčený termín pojednávania a nebol vo veci vykonaný žiaden procesný úkon súdu.

V reakcii na túto urgenciu listom zo dňa 20.3.2014 Okresný súd Košice II vyzval sťažovateľa, aby v lehote 10 dní súdu predložil požadované dokumenty, t.j. objednávku žalovaného, prípadne mailovú alebo inú komunikáciu žalobcu a žalovaného, list CMR, resp. dodacie listy preukazujúce dodanie tovaru žalovaného, výpis z registra alebo z inej evidencie, v ktorej je sťažovateľ zapísaný.

Právni zástupcovia sťažovateľa dňa 15.04.2014 v reakcii na výzvu súdu predložili tie dokumenty, ktoré vedeli zaobstarat', t.j. kópie dokumentov CMR preukazujúce dodanie tovaru žalovanému spolu s čiastočným výpisom sťažovateľa z holandského obchodného

registra spolu s požiadavkou na skoré vytýčenie termínu pojednávania. Následne dňa 29.04.2014 sťažovateľ dodatočne predložil Okresnému súdu Košice II aj úplný výpis z holandského obchodného registra.

Keďže aj napriek skutočnosti, že sťažovateľ vyhovel požiadavke a súd zostal takmer rok úplne nečinný, dňa 26.02.2015 sťažovateľ podal Okresnému súdu Košice II opätovnú urgenciu.

Keďže súd žiadnym spôsobom na túto urgenciu nereagoval, dňa 23.04.2015 bola predsedovi Okresného súdu Košice II podaná sťažnosť právnych zástupcov sťažovateľa na postup súdu pre porušovanie práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Právny zástupca v nej poukázal na skutočnosť, že aj napriek opakovaným urgenciám, od zrušenia platobného rozkazu vo veci nebol zatiaľ vykonaný žiaden procesný úkon smerujúci k prejednaniu ani rozhodnutiu veci. Predseda Okresného súdu Košice II odpovedal sťažovateľovi na sťažnosť, ktorú vyhodnotil ako čiastočne dôvodnú. Predseda Okresného súdu Košice II uviedol, že v konaní vznikli v určitých časových obdobiach prieťahy, ktoré boli, podľa neho, dané objektívne. (...)

Zdôrazňujeme, že vo svojej sťažnosti adresovanej predsedovi Okresného súdu Košice II sa sťažovateľ domáhal predovšetkým vytýčenia termínu pojednávania. Napriek sťažnosti a opätovným urgenciám však súd termín pojednávania stále nevytýčil. Namiesto toho zaslal žalobcovi list. Okresný súd Košice II listom zo dňa 28.05.2015 opäť vyzval sťažovateľa, aby súdu v lehote 10 dní predložil už raz požadované listiny, ďalej vytýkal žalobcovi, že dosiaľ predložené listiny neboli súdu zaslané s úradným prekladom, a tiež vytýkal žalobcovi, že súdu nezaslal listiny v potrebnom počte kópií a zároveň kritizoval čitateľnosť dosiaľ doložených listín. Taktiež vo výzve uvádza že „po doručení doposiaľ súdu nepredložených - horeuvedených listín a skončení prípravy pojednávania, konajúci sudca nariadi neodkladne termín pojednávania na prejednanie a rozhodnutie veci, na ktorý budú účastníci resp. ich zástupcovia písomne predvolaní.“

Dňa 10.06.2015 bola v danej veci, právnym zástupcom sťažovateľa, zaslaná odpoveď na výzvu súdu zo dňa 22.05.2015. Sťažovateľ prostredníctvom právnych zástupcov zaslal úradný preklad predložených dôkazov, a požadovaný počet kópií predložených dôkazov. Tak ako už aj predtým sťažovateľ zdôraznil, že súdu predložil tie dokumenty, ktoré má k dispozícii a tie ktoré k dispozícii nemá logicky ani predložiť nemohol. Tiež súdu zdôraznil,

že CMR listy, ktoré sťažovateľ súdu zaslal sú dostatočne čitateľné, avšak údaje ktoré súd tvrdí, že sa nedajú z týchto listov zistiť sa ani na týchto dokumentoch nenachádzajú! Sťažovateľ doplnil právne predpisy, na základe ktorých požadoval zaplatenie úroku od žalovaného, aj napriek tomu, že máme za to, že účastník nemá povinnosť súd oboznamovať s právnymi predpismi, a že platí predpoklad, že „iura novit curia“. Čo sa týka výčitky súdu voči sťažovateľovi, že mu dosiaľ nebol doručený potrebný počet kópií predložených dôkazov, tu by sme radi upozornili na ustanovenie § 42 ods. 3 OSP, ktoré stanovuje ako má súd postupovať v prípade, že mu účastník nedoručí potrebný počet rovnopisov podania. Sťažovateľ tiež vo svojej odpovedi naznačil nie celkom správny a zrozumiteľný postup súdu.

Sťažovateľ totiž už v samotnom návrhu označil a priložil všetky dôkazy na základe ktorých bolo možné dospieť k záveru o dôvodnosti podanej žaloby a existencii žalobcovej (sťažovateľovej) pohľadávky voči žalovanému. Podľa § 172 ods. 1 prvá veta OSP: „Súd môže aj bez výslovnej žiadosti navrhovateľa a bez vypočutia odporcu vydať platobný rozkaz, ak sa v návrhu uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy vyplývajúce zo skutočností uvedených navrhovateľom.“

Keďže súd voči žalovanému platobný rozkaz naozaj vydal, je zrejmé, že sťažovateľove právo na zaplatenie peňažnej sumy z ním tvrdených skutočností a predložených dôkazov naozaj vplynulo. Ďalej sťažovateľ zdôraznil, že žalovaný do dnešného dňa ani raz nenamietal (sťažovateľovi zatiaľ nebola doručená žiadna reakcia žalovaného) zmluvný vzťah medzi účastníkmi, nenamietal existenciu pohľadávky ani jej výšku. Ako sme už zdôraznili, súd nerozhoduje iba na podklade listinných dôkazov, ale aj na základe skutkových tvrdení.

Taktiež by sme radi poukázali na jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorá sa aplikuje predovšetkým v obchodnoprávných sporoch, a to je kontradiktórnosť. Kontradiktórnosť predpokladá zodpovednosť účastníka za úspech v konaní, a teda prenos dôkazného bremena zo súdu na účastníkov konania. Táto zásada predpokladá, že súd rozhoduje na základe dôkazov, ktoré predložia účastníci, resp. na základe ich tvrdení. Nevyklučuje to síce možnosť súdu vykonať aj tie dôkazy, ktoré účastníci nenavrhl, ale súd nemá vyšetrovaciu funkciu a pokiaľ súd nezíska tie dôkazy ktoré chcel, aj bez návrhu, vykonať neumožňuje mu to odmietnuť vykonať jeho rozhodovaciu činnosť.

Podľa nášho názoru nie je dôvod na akékoľvek pochybnosti ohľadom preukázania existencie sťažovateľovej pohľadávky. Máme za to, že listiny, ktoré súd od sťažovateľa opakovane žiada nie sú vôbec potrebné pre to, aby súd mohol spravodlivo rozhodnúť. Máme za to, že súd týmito opakovanými dožiadaniami len šikanuje účastníka a umelo si vytvára dôvody, prečo do dnešného dňa o veci nerozhodol (resp. ani len nevytýčil pojednávanie). Sťažovateľ predložil množstvo iných dôveryhodných dôkazov, po oboznámení sa s ktorými súd mohol dospieť k právnemu názoru o danej veci. Pokiaľ by však mal Okresný súd Košice II za to, že tým, že sťažovateľ nepredložil dokumenty, ktoré od neho súd sústavne požaduje, mohol napr. vyhodnotiť konanie sťažovateľa ako nečinnosť.

Totíž podľa § 101 ods. 2 prvá veta OSP: „Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinný.“ Teda nie je žiadnym ospravedlnením pre súd, že nekoná vo veci viac ako 2 roky pre nečinnosť účastníka. Ak by mal súd za to, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno, mal sa s touto skutočnosťou vysporiadať v súlade s príslušnými ustanoveniami OSP a prípadne, na základe riadneho odôvodnenia, mohol žalobu zamietnuť.

Dôvod na zamietnutie žaloby však v danom prípade neexistuje. (...)

Súd vo svojom liste zo dňa 22.05.2015, ktorý bol zrejme reakciou na podanú sťažnosť vyslovene uviedol, že pojednávanie vo veci nariadi až po doručení doposiaľ súdu nepredložených - horeuvedených listín a po skončení prípravy na pojednávanie. Po prvé, súd mal priestor a čas vykonať prípravu na pojednávanie takmer dva a pol roka, je preto nemysliteľné, aby sa vecou začal konečne zaoberať po takom dlhom časovom úseku od podania žaloby. Zároveň vo svojom vyjadrení súd naznačil, že skôr ako sťažovateľ nezašle súdu dokumenty, ktoré opakovane požaduje, termín pojednávania ani nevytýči (to je možné vyvodiť aj zo skutočnosti, že ani po vyše troch mesiacoch od podania sťažnosti predsedovi súdu, súd stále termín pojednávania vo veci nevytýčil). Tak, ako sa už sťažovateľ vo svojom liste vyjadril, sťažovateľ ani jeho právny zástupca požadované dokumenty súdu nezašle, pretože trváme na tom, že ich obstaranie nie je potrebné pre rozhodnutie vo veci, je to zbytočné, neúčelné a tieto dokumenty ani nemáme k dispozícii. Tie, ktoré sme k dispozícii mali, tie sme súdu už doručili. (...)

Zdôrazňujeme, že v danom prípade súd už takmer 2 roky vôbec nekoná, nielenže vo veci meritórne nerozhodol, ale dosiaľ neprebehlo ani jedno jediné pojednávanie a to aj napriek niekoľkým urgenciám sťažovateľa a podanej sťažnosti predsedovi okresného súdu.

Od podania tejto sťažnosti ubehli viac ako tri mesiace, počas ktorých mohol súd vykonať aspoň čiastočnú nápravu v podobe vytyčenia termínu pojednávania, avšak opäť zostal nečinný. Stanovenie termínu pojednávania totiž nie je nijak časovo ani odborne náročný úkon, ktorý by nemohol byť vykonaný v lehote troch mesiacov.

Ďalej prízvukujeme, že v danom prípade sa vôbec nejedná o skutkovo či právne zložitú vec. Ide o štandardný obchodnoprávny spor medzi kupujúcim a predávajúcim týkajúci sa neuhradených faktúr. Situácia je o to jednoduchšia, že žalovaný, t.j. kupujúci nepopiera existenciu tejto pohľadávky a dosiaľ nevzniesol žiadnu procesnú obranu, ktorou by sa musel súd zaoberať.

Taktiež by sme chceli poukázať na nezrozumiteľnosť informácií, ktoré uviedol predseda okresného súdu vo svojej odpovedi na sťažnosť sťažovateľa. V liste zo dňa 26.05.2015 predseda okresného súdu uviedol: „V súčasnosti sa vo veci vykonávajú procesné úkony potrebné na rozhodnutie - ustanovenie prekladateľa a žiadosť o informácie o cudzom práve.“ Do dnešného dňa nám nebolo doručené žiadne uznesenie, ktorým by súd ustanovil vo veci prekladateľa. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ súd listom zo dňa 22.05.2015 vyzval na zabezpečenie úradného prekladu, tak je zrejmé, že žiadny prekladateľ vo veci nebol a ani nebude ustanovený. Taktiež nám nie je zrejmé, o akú žiadosť o informácie o cudzom práve by sa malo jednať. Po prvé, v danej veci sa zatiaľ neobjavili žiadne pochybnosti, resp. dôvody, prečo by sa na daný právny vzťah nemalo aplikovať slovenské právo, keď v konečnom dôsledku sťažovateľ, bez ohľadu na to, že ide o zahraničnú spoločnosť, zažaloval žalovaného, ktorý je spoločnosťou založenou podľa slovenského právneho poriadku a so sídlom na území SR na slovenskom súde podľa slovenského práva. Zároveň je pre nás nezrozumiteľné, komu by mohla byť takáto žiadosť a s akým obsahom adresovaná (keďže sťažovateľ zatiaľ žiadnu podobnú žiadosť neobdržal).

Máme za to že ak súd za obdobie takmer dva roky (od zrušenia platobného rozkazu) napriek niekoľkým urgenciám zo strany účastníka ani len nevytyčí termín pojednávania, ide o vážny zásah do základných práv účastníka na spravodlivý proces a to predovšetkým do práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote. Ani tzv. „objektívne príčiny“, na ktoré odkazuje predseda okresného súdu vo svojej odpovedi na sťažnosť sťažovateľa nemôže byť ospravedlnením súdu pre

vedomú a dlhodobú nečinnosť súdu a ignorovanie sťažovateľových žiadostí o vytýčenie termínu pojednávania. (...)

Pred podaním tejto sťažnosti na Ústavný súd SR sťažovateľ vyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré im zákon na ochranu ich základných práv a slobôd poskytuje, t.j. bola v zmysle § 62 odsek 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch, podaná predsedovi Okresného súdu Košice II sťažnosť na postup súdu pre porušovanie práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ani po podaní a formálnom vyhodnotení sťažnosti však k náprave nedošlo. Súd ani po podaní sťažnosti termín pojednávania nestanovil a zároveň podmieňuje rozhodnutie vo veci doložením dokladov, ktoré nie sú pre rozhodnutie vo veci potrebné. Súd zostáva nečinný a ponecháva žalobcu v čoraz väčšom stave právnej neistoty.

Skutočnosť, že konanie trvá od podania návrhu v roku 2013 do dnešného dňa, a to aj za okolností, že sa nejedná o mimoriadne zložitý spor, spôsobila u sťažovateľa stratu dôvery v súdy a súdny systém Slovenskej republiky a ich význam, pocit krivdy a nespravodlivosti. Zároveň poukazujeme na šikanóznym spôsob konania súdu, ktorým podmieňuje výkon svojej činnosti požadovaním dokladov, ktoré nie sú potrebné pre spravodlivé rozhodnutie vo veci samej. (...)

Vzhľadom na dlhotrvajúcu nepriaznivú a protiprávnú situáciu vzniknutú sťažovateľovi v dôsledku toho, že od začatia konania v roku 2013 až do dnešného dňa nebolo konanie ani právoplatne skončené a neprebehlo ani jediné pojednávanie vo veci, resp. súd nevykonal žiaden ďalší úkon, ktorý by smeroval k skončeniu veci, sťažovateľ žiada Ústavný súd SR o priznanie majetkového primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 3 000,00 EUR.

Výška finančného zadosťučinenia je odôvodnená predovšetkým samotnou dobou (ne)konania vo veci samej, neprimeraným predlžovaním dĺžky konania, samotnou povahou sporu, nakoľko sa zo skutkového a ani právneho hľadiska nejedná o náročnú vec, kde nie je potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie ani podrobné oboznamovanie sa s právnymi predpismi a to predovšetkým za stavu, kedy sa žalovaný voči žalobe nijak nebráni. Zároveň je pre sťažovateľa poburujúca reakcia súdu na sťažnosť sťažovateľa adresovaná predsedovi okresného súdu, pričom namiesto toho, aby súd vykonal nápravu nezákonného stavu, vyslovene odmieta konať, pokiaľ sťažovateľ nepredloží súdom požadované dôkazy, čo sťažovateľ považuje za hrubé porušenie ústavou a medzinárodnými dokumentmi

garantovaného práva na spravodlivý proces a takýto postup považuje za vážne porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov a základných princípov týkajúcich sa občianskeho súdneho konania. (...)

Predmetom konania vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 38Cb/156/2013 je vymożenie peňaznej sumy vo výške 15.332,26 € s príslušenstvom.

Sťažovateľovi počas obdobia od začatia konania na súde až doposiaľ vznikla nečinnosťou súdu majetková ujma. Nečinnosťou Okresného súdu Košice II dochádza nie len k prehlbovaniu právnej neistoty sťažovateľa a k strate jeho dôvery v súdy SR, ale nevyožiteľnosť jeho pohľadávky z dôvodu neefektivity súdneho systému SR má dopad aj na jeho podnikateľskú činnosť a ekonomickú situáciu. Podnikateľské subjekty sú totiž závislé od uspokojovania pohľadávok od svojich obchodných partnerov. Dlhodobá nevyožiteľnosť ich pohľadávok spôsobuje týmto subjektom ich platobnú neschopnosť a tým celkovo znemožňuje ich podnikateľskú činnosť. Zbytočne dlhé konanie môže v konečnom dôsledku spôsobiť nevyožiteľnosť pohľadávky aj z dôvodu, že žalovaný nakoniec prestane existovať, resp. v čase vydania meritórneho rozhodnutia bude už v konkurze.

Zároveň šikanovať sťažovateľa, ktorý je v danom právnom vzťahu oprávnený, je tým, ktorý utrpel určitú ujmu, zároveň ktorý vynaložil finančné prostriedky na začatie súdneho konania, ktorý ako jediný predložil dôkazy, opísal skutkový stav a komunikuje so súdom, pričom žalovaný je ten, ktorý nepreberá súdne zásielky a nijakým spôsobom sa k žalobe nevyjadruje, je podľa nášho názoru neprípustné. (...)

Výšku požadovaného finančného zadosťučinenia odôvodňujeme aj skutočnosťou, že aj napriek tomu, že ubehlo približne dva a pol roka od podania žaloby celé konanie je v zásade len na začiatku. Ako už viackrát uvádzame, dosiaľ neprebehlo ani jediné pojednávanie, a ak by aj v najbližšej dobe súd pojednávanie vytýčil, je predpoklad, že potrvá minimálne ďalšie tri roky, pokiaľ bude o veci meritórne rozhodnuté. (...)

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje, aby senát Ústavného súdu(...) vydal tento NÁLEZ:

Základné právo sťažovateľa(...) na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR a základné právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38Cb/156/2013 bolo porušené.

Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38Cb/156/2013 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 3 000,00 EUR (tri tisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu vyplatiť sťažovateľovi.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania v sume 355,72 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur sedemdesiatdva centov), ktoré je Okresný súd Košice II povinný zaplatiť na účet ich právneho zástupcu(...), a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

Sťažovateľka namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 156/2013.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Vychádzajúc zo sťažnosti, ako aj z informácií, ktoré okresný súd v danej veci poskytol, ústavný súd zistil, že napadnuté konanie sa začalo 28. februára 2013, keď bol okresnému súdu doručený návrh na vydanie platobného rozkazu, pričom tento platobný rozkaz bol vydaný 29. mája 2013. Uvedený platobný rozkaz však 7. októbra 2013 musel byť zrušený z dôvodu nemožnosti jeho doručenia žalovanému do vlastných rúk. Dňa 20. marca 2014 okresný súd vyzval sťažovateľku na predloženie dôkazov a preklad listín. Tejto výzve bolo vyhovené iba sčasti, preto okresný súd svoju výzvu čiastočne zopakoval 28. mája 2015 a po vykonanom dokazovaní napokon 20. júna 2016 vo veci rozhodol rozsudkom.

Ústavný súd v okolnostiach danej veci predovšetkým poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02), podľa ktorej nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01).

Ústavný súd poukazuje i na svoju doterajšiu judikatúru (napr. I. ÚS 122/04, II. ÚS 146/06), podľa ktorej požiadavka na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. konanie v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti vrátane úhrady súdnych poplatkov za podaný návrh.

Od začatia konania (28. februára 2013) až do vydania platobného rozkazu, pokusu o jeho doručovanie a napokon o nutnosť jeho zrušenia (7. októbra 2013) bol postup

okresného súdu bez akýchkoľvek prietáhov. Neskôr však okresný súd pristúpil k odstráneniu nedostatkov náležitostí návrhu. Napriek tomu, že nedostatky náležitostí návrhu samy osebe nemôžu ospravedlniť nečinnosť okresného súdu ani urobiť sťažovateľku zodpovednou za vzniknuté prietahy (pozri napr. I. ÚS 47/96), v danom prípade je však evidentné, že okresný súd sa snažil v podstate odstrániť nedostatky napadnutého konania a snažil sa získať relevantné a použiteľné (preložené) podklady na svoje meritórne rozhodnutie, a preto 20. marca 2014 vyzval sťažovateľku na predloženie dôkazov a preklad listín, túto výzvu čiastočne zopakoval 28. mája 2015. Sťažovateľka však pri odstraňovaní nedostatkov listinných dôkazov, ktoré tvorili podklad návrhu na rozhodnutie okresného súdu, nebola vždy súčinnosťná, pretože tvrdila, že sú to účelové, dokonca „šikanózne“ výzvy. Skúmanie procesných podmienok konania je však výlučne v kompetencii okresného súdu, otázku účelnosti alebo neúčelnosti konania by mohol skúmať iba odvolací súd v rámci prípadného opravného konania.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka svojím postupom až do polovice roku 2015 sama znemožnila okresnému súdu plynulo konať, pretože konanie v súlade s čl. 48 ods. 2 ústavy predpokladá tiež žalobný návrh, ktorý splňa zákonom ustanovené náležitosti, pričom v danom prípade tieto podmienky splnené podľa okresného súdu neboli (mutatis mutandis I. ÚS 128/03, I. ÚS 252/06).

Ústavný súd zoberal taktiež do úvahy, že sťažnosť podaná predsedovi okresného súdu „v zmysle § 62 odsek 1 zákona č. 757/2004 Z. z.“ sa stala efektívnym prostriedkom nápravy, pretože okresný súd asi v období 14 mesiacov vo veci meritórne rozhodol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno konštatovať, že napadnuté konanie trvalo na okresnom súde viac ako tri roky a hoci postup súdu v danej veci nebol vždy bez prietáhov, nevyznačuje sa takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (mutatis mutandis I. ÚS 63/00). Niet pochyb o tom, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodoval pomerne dlho, vo veci však po podaní sťažnosti predsedovi okresného súdu po pomerne krátkom období rozhodol rozsudkom, pričom celková doba rozhodovania

okresného súdu bola ešte na hranici akceptovateľnosti. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že nebolo možné z hľadiska komplexného posúdenia inkriminovaného konania považovať postup okresného súdu v ňom za porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Postup okresného súdu, aj keď nebol celkom efektívny, sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2016